

The World of Court-Mandated Shevuot (Oaths)

The opening mishnah in Bava Metzia requires an oath to be taken in order to split the (value of the) garment being held by both parties. This brings us into the world of oaths between litigants. In this shiur, we will give an overview of that area of rabbinic law.

Questions? Comments? Email dinanddaf@gmail.com

שבועת הדיינין

1. שמות כב:

שבועת ה' תהיה בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו ולקח בעליו ולא ישלם.
An oath before God shall decide between the two of them that the one has not laid hands on the property of the other; the owner must acquiesce, and no restitution shall be made.

2. שבועות מה.

גמ' כל הנשבעין שבתורה נשבעין ולא משלמין מנלן דאמר קרא (שמות כב, י) ולקח בעליו ולא ישלם מי שעליו לשלם לו שבועה:

GEMARA: The mishna teaches: All those who take an oath that is legislated by the Torah take an oath and do not pay. The Gemara asks: From where do we derive that oaths mandated by Torah law serve only to exempt one from payment? We derive it from the fact that the verse states: "The oath of the Lord shall be between them both, to see whether he has not put his hand on his neighbor's goods; and its owner shall accept it, and he shall not make restitution" (Exodus 22:10). According to the verse, with regard to he who would otherwise need to pay, it is on him that the obligation to take the oath is imposed.

שבועות מן התורה: (הנבע נשבע בנקיטת חפץ ונפטר מלשלם)

מודה במקצת הטענה

שבועת השומרים

עד אחד מעיד כנגדו

3. משנה שבועות ז:

כל הנשבעין שבתורה נשבעין ולא משלמין. ואלו נשבעין ונוטלין: השכיר והנגזל והנחבל ושכנגדו חשוד על השבועה והחנוני על פנקסו...

All those who take an oath that is legislated by the Torah take an oath and do not pay. By Torah law, one takes an oath only in order to exempt oneself from a monetary claim. And these litigants take a rabbinically instituted oath and receive possession of the disputed funds or property, i.e., their claim is upheld by means of the oath, even though they are not in possession of the property in question

שבועות מדרבנן:

שבועת המשנה (התובע נשבע בנקיטת חפץ ונוטל)

4. שבועות מ:

מנה לי בידך אין לך בידי פטור: אמר רב נחמן ומשביעין אותו שבועת היסת מאי טעמא חזקה אין אדם תובע אלא אם כן יש לו עליו

The mishna teaches that if the claimant said: I have one hundred dinars in your possession, and the defendant responded: Nothing of yours is in my possession, he is exempt. Rav Nahman says: And the court administers an oath of inducement [*heisset*], an oath instituted by the Sages, to him. What is the reason? There is a presumption that one does not make a claim unless he has a valid case against the other party. Therefore, even though there is no admission to part of the claim, the defendant's denial should be examined through an oath.

אדרבה חזקה אין אדם מעיז פניו בפני בעל חובו אשתמוטי הוא דקא משתמיט ליה סבר עד דהוה לי ופרענא ליה The Gemara objects: On the contrary; there is a presumption that a person does not exhibit insolence by lying in the presence of his creditor to deny the entire debt. Therefore, the defendant's denial of the entire claim suggests that he is telling the truth. The Gemara answers that a debtor's categorical denial is not necessarily out of insolence; he may be temporarily avoiding paying him. He rationalizes doing so by saying to himself: I am avoiding him only until the time that I have enough money, and then I will repay him.

שבועה מדרבנן:

שבועת היסת: כופר הכל נשבע (הנתבע נשבע ונפטר בלי נקיטת חפץ)

5. פני יהושע בבא מציעא ה:

שם וכי מאחר שזה תפוס ועומד כו' שבועה זו למה. פירוש דכיון שעדיין לא נתקנה שבועת היסת בימי המשנה אלא כל המוחזק בדבר פטור לגמרי והיינו ע"כ משום שסמכו על החזקה שכל מה שביד אדם הוא שלו ואחזוקי אינשי בגזלנא לא מחזקין וא"כ ה"נ כיון ששניהם מוחזקים יש לנו לומר ג"כ חזקה שהיא של שניהם ותרווייהו בחזקת כשרות הם דקושטא דמילתא דתרווייהו בהדי הדדי אגבהוה אלא שכל א' אומר בדדמי שהוא הגביה תחילה דא"א לצמצם ומה"ט היה לנו לומר שיחלוקו בלא שבועה וע"ז משני דתקנת חכמים ודוקא בכה"ג ששניהם מוחזקין בשוה שייך לעשות תקנה דשכיחא מילתא טובא שיוכל אדם לתפוס בדבר האחוז ביד חבירו ושישלטו ידי שניהם בשוה

6. תלמוד ירושלמי כתובות ב'א'

טענו מנה ונפטר בו ונהביא עדים שחייב לו חמשים. רבי חייה רבא אומר. נשבע על השאָר. רבי יוחנן אומר. אינו נשבע על השאָר. משנים אוחזין בטלית למד רבי חייה רבא. דתנינן תמן. שנים אוחזין בטלית. זה אומר. אני מצאתיה. וזה אומר. אני מצאתיה. זה שתופס בחצייה כמביא עדים שחצייה שלו. וזה אומר. כולה שלי. וזה שהוא תופס בחצייה כמביא עדים שחצייה שלו. וזה אומר. כולה שלי. נשבע שאין כולה שלו. ולא שמיע דמר רבי אילא בשם רבי יוחנן. תקנת שבועה היא. שלא יהא אדם רואה את חבירו בשוק ואומר לו. טלית שעליך שלי הוא. בוא וחלק עמי טליתך.

If the plaintiff claimed (to be owed) 100 zuz, and the defendant denied all of it; and the plaintiff brought witnesses that the defendant owes 50 zuz: R. Hiyya Rabbah says, he swears about the rest. R. Yohanan says he does not. R. Hiyya Rabbah learned his position from the case of two people holding a found garment, as we learned there: Two people holding a garment: this one says it is all mine, and that one says it is all mine - the fact that each litigant is holding half of it is like bringing witnesses that it belongs to him. And the other person says: it is all mine; he swears that it is not all his. And he did not hear what R. Illa said in the name of R. Yochanan: this is a decreed oath so that a person won't see their fellow in the market and say, the garment that you're wearing is mine; let's split it.